

[Lange.]

Side har Mod til stadig at lægge nye og tyngende Byrder paa Erhvervslivet — først og fremmest paa Byerhvervene — og saa vedblivende lade Brugsforeningerne bevare det Skatteprivilegium, som de hidtil har haft. Jeg tror ikke, at den Uret, der herigennem gøres Handel, Haandværk og Industri, paa nogen Maade er til Gavn for Landbruget, allermindst i en Tid, hvor man efter min Mening i Forvejen har begaaet overordentlig stor Uret mod Byerhvervene ved Gennemførelsen af Akkordlove og Indefrysningsslove. Det synes mig derfor ganske urimeligt, at man ikke ved denne Lejlighed, hvor man i saa høj Grad forøger Skattebyrden for Befolkningen og først og fremmest for Erhvervslivet, har Forstaaelsen af, at ogsaa Brugsforeningerne og de Andelshavere, som ejer Brugsforeningerne, maa tage deres Del af Byrden. Jeg tror ikke, at en saadan Fremgangsmaade vil være til Gavn for Landbruget, og jeg tror heller ikke, at den vil være til Gavn for Landets Arbejderbefolkning; for at Byerhvervslivet har Mulighed for at kunne klare sig, det er ikke alene af Interesse for de Folk, som er Ledere af Byerhvervenes Virksomheder, men det er tillige af stor Interesse for Landbruget, og det er ikke mindst af stor Interesse for Arbejderne.

Jeg tror, at Gennemførelsen af disse Lovforslag og først og fremmest Lovforslaget om den stærke Forhøjelse af Indkomstskatten til Staten i høj Grad vil modvirke den Mulighed, der er for at komme ind under lysere Forhold; de lysere Forhold, som vi alle haaber paa og spejder efter, trænger man nu igen tilbage ved denne betydelige Forhøjelse af den direkte Beskatning. Mit Parti kan derfor ikke stemme for de foreliggende Lovforslag, men maa anbefale at stemme imod dem.

Veistrup: Jeg vil begynde med at minde om det gamle Ord, som siger, at naar man vil Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Da Krisen brød ind over Landet, var jo det Maal, Regeringen satte sig, at hindre i saa stor Udstrækning som muligt de Sammenbrud for Klasser og Enkeltmænd, som maatte blive Følgen deraf. Ingen kan være blind for, at der er Klasser og enkelte Personer indenfor Erhvervslivet, som er ramt uforholdsmæssig haardt dels gennem manglende Beskæftigelse, dels gennem manglende Arbejdsudbytte, og jeg synes, at vi alle, ogsaa det konservative Folkeparti, har været enige om, at man maatte søge at mindske Krisens Følger i

saa stor Udstrækning, som det overhovedet var muligt. Ingen har ment, at det var rigtigt at lade 7 og 9 være lige og at lade staa til, om jeg saa maa sige, saa at det kunde falde, som ikke var i Stand til at staa uden Hjælp paa en eller anden Maade udefra.

Det drejer sig her om en Fordeling af Byrderne, og det forekommer mig ikke at burde være saaledes, at de, som har været udsat for Krisens Tryk gennem manglende Beskæftigelse eller manglende Løn for maaske veludført Arbejde, skulde være ene om at bære Krisens Byrder. Vi har derfor ogsaa gennemført den saakaldte Krise-lovgivning i Form af dels direkte, dels indirekte Hjælp, som har kostet Staten kolossale Summer, og det Forlig, der er indgaaet mellem Rigsdagens tre store Partier, stiller yderligere betydelige Krav til Statskassen. Men man kan ikke paa een Gang stille store Millionbeløb til Raadighed til Værn for vanskeligt stillede Medborgere og dem, som er ude i Arbejdsløshedens Hængedynd, eller komme Landbruget til Hjælp — hvad jo sikkert er nødvendigt, fordi Nøden i mange Tilfælde banker paa Døren — med en Skattelettelse paa 20 Mill. Kr. eller overføre en Mængde sociale Udgifter fra Kommunerne til Staten uden at tage Konsekvensen deraf. Og den maa være at skaffe Staten den Indtægt, som er nødvendig for dens Solvens og fortsatte Virke. Her hjælper det ikke at lufte Principper og Teorier eller fremsætte højtstående filosofiske Betragtninger, der kun har Agitationsformaal for Øje. Her gælder det under Ansvarrets Lov at tage det Standpunkt, som baader vort Folk og Samfund bedst. Hvis man tror, at man kan sætte sig udenfor Forhandlingerne og nægte sin Medvirken til at skaffe de nødvendige Midler, tager man bitterlig fejl. Jeg tager neppe fejl, naar jeg siger, at Valgdagens Krav i Virkeligheden var et Krav om Handling, og jeg mener, at Kravet til os maa være at gøre den Gerning, som Tiden og Forholdene kræver.

Medens det altid maa være Ønsket, at vi er i Stand til at dirigere Forholdene, stiller det sig i Øjeblikket saaledes, at det er Forholdene, der dirigerer os og dikterer os vor Stilling. Det er ikke for Fornøjelsens Skyld, om jeg saa maa sige, at vi gaar til at udskrive store Skatter, ikke mindst de indirekte; men vi er underkastet Nødvendighedens, jeg kan i denne Forbindelse sige den politiske Nødvendigheds Lov, særlig naar jeg tager Hensyn til de indirekte Skatter.